

Chương thứ Mười Tám

Dạ Chiến Trong Rừng Hoang

Bách Nhân nói:

– Thủ pháp vũ công của nhà Nam Cung khác hẳn lối thường, tuy nhiên bản tăng tin rằng nếu góp sức tất cả ngân này người, tất thế nào cũng giải được huyết cho lệnh lang.

Bách Đại cũng nhảy sang thuyền nói:

– Bản tăng đã tìm khắp trong thuyền vẫn không rõ Nam Cung phu nhân và con nữ tỳ trốn đi lối nào. Rất có thể họ lặn xuống sông hay đều bị trúng ám khí của Đường lão thái.

Đường thái thái cúi xuống nhìn Đường Thông đang nằm trong lòng nói:

– Nếu vậy thì huyết đạo của khuyến tử cũng chưa cần phải giải vội.

Huyền Chân nói:

– Điều ấy lại khác, sư đệ bản đạo bị điểm huyết là do thủ pháp của bản môn, cố nhiên bản đạo chỉ điểm vào những huyết nào không có hại cho thân thể, còn lệnh lang lại do thủ pháp điểm huyết của nhà Nam Cung thế gia chế phục, nếu chúng ta không tìm cách giải huyết ngay sợ để lâu có hại. Sau khi lệnh lang đã tỉnh, nếu thái thái không yên tâm, lại tự điểm huyết lấy cũng không muộn.

Đường lão thái nói:

– Đạo trưởng thật là cao kiến, nhưng khốn nỗi lão thân đã tìm cách giải huyết cho khuyến tử rồi mà vô hiệu.

Bách Nhân bước lại gần nói:

– Để lão nạp thử coi cách giải huyết của phái Thiếu Lâm có giải được không?

Ông nhìn khắp thân thể Đường Thông một lát, rồi giơ tay phải lên vỗ nhanh vào mấy yếu huyết của chàng. Vũ công phái Thiếu Lâm tuy đã được thiên hạ suy tôn là vũ học chính tông, vậy mà cũng chịu không giải nổi huyết đạo cho Đường Thông. Ông xoa nắn một hồi lâu chàng vẫn nằm yên không hề nhúc nhích.

Huyền Chân cúi xuống nhìn kỹ một lúc rồi nói:

– Chỉ sợ lệnh lang không phải bị điểm huyết...

Đường thái thái giật mình nói:

– Đạo trưởng có nhận thấy chỗ nào khác thường không?

Huyền Chân nói:

– Bần đạo không dám chắc lắm, nhưng xin lấy nội lực thí nghiệm xem có phải hai người này bị thủ pháp đoạn mạch làm bị thương không?

Nói xong liền vận đề chân khí, giơ tay ấn lên bối tâm của Đường Thông. Một lát sau chợt thấy sắc mặt Đường Thông hiện lên mấy tia máu đỏ, toàn thân hơi run run, rõ ràng là khí huyết của chàng đã bị Huyền Chân dùng nội lực thúc đẩy, nhưng đôi mắt chàng thì vẫn lơ lơ như cũ không thấy linh động chút nào.

Huyền Chân rút tay về, lắc đầu nói:

– Là thật!

Đường lão thái nói:

– Lão thân không tin rằng thủ pháp điểm huyết của nhà Nam Cung thế gia, thiên hạ lại không có ai giải nổi.

Giữa lúc ấy lại nghe có một tiếng mái chèo khua động trên mặt nước, mà lần này hình như có cả một đoàn thuyền rẽ sông tiến lại. Cao Giao một tay nhổ neo, một tay với con sào định đẩy thuyền lánh đi. Bách Nhẫn vội giơ tay ngăn lại nói:

– Nam Cung phu nhân thân hành tới đây cũng chỉ đến thế là cùng, việc gì phải sợ?

Trong khi đang nói thì quả có một đoàn thuyền vùn vụt tiến đến, chia nhau ra bao vây lấy chiếc thuyền của quần hào vào giữa. Bách Đại giăng lấy cây sào tre trong tay Cao Giao rồi nói:

– Tráng sĩ cho bần tăng mượn chiếc sào một lúc nhé!

Cao Giao cúi đầu nói:

– Nhâm tướng công đã dặn đi dặn lại là các vị không nên động thủ với người trong Nam Cung thế gia...

Đường lão thái chợt nói xen vào:

– Không động thủ chẳng lẽ chúng ta cứ đành ngồi đây mà đợi chết hay sao?

Vừa nói dứt lời liền giơ tay lên, tức thì hai mũi “Kim tiên tiêu” nhắm con thuyền phía chính đông bay tới. Màn đêm lơ mờ chợt lóe lên một tia sáng lạnh, “keng” một tiếng hai mũi phi tiêu đã rơi lồm bồm xuống nước. Chợt lại thấy một cái bóng trắng thấp thoáng từ trong khoang thuyền nhỏ nhảy vọt sang thuyền lớn. Bách Đại quát to một tiếng, cầm ngang cây sào gạt mạnh.

Tức thì một tiếng quát trong trẻo từ trên không đưa xuống, một ánh sáng lạnh lóe lên, cây sào tre đã gãy làm hai khúc, kể đó một vị nữ lang mặc áo trắng đã đáp xuống sàn thuyền, quần áo bay phần phật.

Đường lão thái không đợi nữ lang đứng yên, lập tức cầm cây gậy dùng chiêu “Hoành tảo ngũ nhạc” quét ngang ra. Nữ lang áo trắng cầm thanh bảo kiếm ánh sáng loang loáng như nước vung lên chém vào cây gậy, miệng thì quát:

– Dừng cả lại! Ta phụng mệnh tới đây, có việc cần nói với các người.

Hai bên đứng cách nhau rất gần, Đường lão thái đã trông rõ thanh kiếm trong tay thiếu phụ là một bảo vật chém sắt như chém bùn, bèn vội thu ngay gậy về. Huyền Chân nói nhỏ:

– Lão thái hãy tạm ngừng tay, chờ ả nói xong ta sẽ động thủ cũng không muộn.

Đường lão thái nghe lời lùi về phía sau hai bước, nhưng lại thò tay vào mình lấy ra ba mũi “Thất bộ đoạn hồn trâm” cầm sẵn để phòng bị. Thiếu phụ đôi mắt long lanh nhìn khắp quần hào một lượt rồi thủng thỉnh nói:

– Nam Cung thế gia không muốn xung đột với hai phái Thiếu Lâm và Vũ Dương ngay lúc này, vì thế mới đưa trả Huyền Nguyệt đạo trưởng. Xin hai phái các vị hãy thoái lui ra khỏi trường thị phi này cho.

Bách Đại cười nhạt:

– Vừa rồi Nam Cung phu nhân đã đại giá thân lâm, bây giờ lại sai phu nhân tới đây...

Thiếu phụ lạnh lùng ngắt lời:

– Bà bà tôi hóa thân muôn hình ngàn thức, đâu có phải dễ dàng để cho người ta trông thấy chân thân?

Bách Đại sủng sốt nghĩ thâm: “Nếu quả mụ già ban nầy chỉ là Nam Cung phu nhân hóa thân, thì vũ công của mụ thực đã tới bậc kinh nhân.”

Huyền Chân đạo trưởng chấp tay nói:

– Nữ đàn việt có thể cho chúng tôi biết quý danh được không?

Nét mặt thiếu phụ vẫn lạnh như tiền đáp:

– Tôi là Trần Phượng Trinh, cháu dâu đời thứ tư của nhà Nam Cung thế gia.

Huyền Chân lại chấp tay cười nói:

– Bần đạo thất kính, thất kính!

Trần Phượng Trinh nói:

– Đạo trưởng hà tất phải khách sáo. Các vị có muốn thoái lui hay không, xin cho biết ngay để tôi còn về phúc mệnh.

Người trong Nam Cung thế gia hình như trời sinh ra đều có sẵn một thái độ lạnh như băng sương, dầu trong lúc nói những câu lễ độ khách sáo, mà đầu mày cuối mắt vẫn đượm vẻ lạnh lẽo xa xôi.

Huyền Chân đạo trưởng mỉm cười:

– Thịnh ý của Nam Cung phu nhân tại hạ rất lấy làm cảm kích. Nhưng nếu phu nhân không muốn cho hai phái Thiếu Lâm, Vũ Đang nhúng tay vào việc này thì dễ lắm, Nam Cung phu nhân chỉ cần chấp thuận cho bần đạo một điều thỉnh cầu là đủ.

Trần Phượng Trinh hỏi:

– Điều gì xin đạo trưởng cứ cho biết.

Huyền Chân nghiêm sắc mặt đáp:

– Chỉ cần Nam Cung phu nhân phá hủy “Mê hồn lao” tha những kẻ vô tội ra, thì Thiếu Lâm và Vũ Đang xin lập tức rút lui ngay...

Trần Phượng Trinh cười lạt ngắt lời:

– Trước khi nói, xin đạo trưởng hãy suy nghĩ cho chín, tòa “Mê hồn lao” là do nhà Nam Cung thế gia chúng tôi đã kiệt tận tâm huyết mấy

đời mới gây dựng nên được, lẽ nào bỗng dưng lại phá hủy một cách dễ dàng như vậy?

Bách Nhân nói:

– Nữ đàn việt đã không muốn phá hủy “Mê hồn lao” phóng thích những người vô tội, thì riêng phái Thiếu Lâm chúng tôi cũng không khoan tay làm ngơ được!

Trần Phượng Trinh nói:

– Bà bà tôi chẳng qua chỉ nghĩ hai phái Thiếu Lâm và Vũ Đang xưa nay chưa từng làm điều gì thất đức, nên mới lấy lòng tốt khuyên can. Các vị đã chấp mê không tỉnh thì đừng trách chúng tôi là tàn nhẫn!

Nói xong lại đảo luồng nhớn tuyến sắc như nước, nhìn khắp mọi người một lượt rồi nói tiếp:

– Hai vị đã khẳng khẳng dấn mình vào xoáy nước thì cũng đành vậy. Bây giờ tôi còn phải về thưa lại cho bà bà tôi rõ.

Nói xong quay ra, thùng thỉnh bước đi. Đường lão thái gõ mạnh cây gậy trúc xuống sạp thuyền quát to:

– Đứng lại, hãy tiếp lão thân mấy mũi “Đoạn hồn trâm” đã, rồi hãy đi cũng không muộn!

Nói dứt lời tay trái vung lên, lập tức ba đường ngân tuyến vùn vụt bay thẳng vào mặt Phượng Trinh. Phượng Trinh cười nhạt, vung thanh trường kiếm lên phóng ra một luồng kiếm hoa, ánh sáng loang loáng bao phủ khắp thân hình, ba luồng ngân tuyến của Đường lão thái chẳng khác gì hòn sỏi ném xuống bể, không thấy tăm hơi đâu nữa.

Đường lão thái thấy ném không trúng, lại thò tay vào mình lấy chiếc bao tay bằng da hươu đeo vào, rồi bốc một nắm độc sa, miệng thì quát lớn:

– Các vị hãy tránh cả vào trong khoang mau!

Rồi cách tay vung lên, lập tức một luồng khói đen xông lên rồi tản ra bốn phía, bao trùm một khoảng chu vi tới hơn một trượng. Phượng Trinh cũng quát to một tiếng, thanh kiếm trong tay múa tít lên biến thành một màn kiếm bạc. Kiếm phong xoay tròn như bánh xe, ù ù như gió bão, đánh tạt màn độc sa của Đường lão thái ra bốn phía, một phần

còn bay ngược lại khoang thuyền tới chỗ quần hào đứng.

Giữa màn độc sa mù mịt như sương mù, một luồng sáng trắng bay vút lên không rồi rơi xuống chiếc thuyền nhỏ. Huyền Chân đạo trưởng vội phát ống tay áo bào lên, phóng ra một luồng kinh phong cực kỳ mãnh liệt. Đám độc sa bị sức phản kích của luồng kiếm phong bay tạt vào khoang thuyền vừa rồi, bị luồng kích phong của Huyền Chân đạo trưởng đánh bật cả ra sông.

Đường lão thái đứng ngậy người, trông theo con thuyền của Phượng Trinh, lẩm bẩm nói:

– Không ngờ trong nhà Nam Cung thế gia, người nào cũng luyện môn vũ công đó.

Xa xa còn nghe tiếng Trần Phượng Trinh nói vọng lại:

– Phàm những kẻ thù địch của nhà Nam Cung thế gia, bất cứ lúc nào cũng đối diện với cái chết!

Con thuyền mỗi lúc một xa dần, thoáng chốc đã mất biến vào trong đêm tối. Huyền Chân bước ra mũi thuyền, thấy mấy chiếc thuyền con vây quanh đấy vẫn đứng yên không đi theo thuyền của Trần Phượng Trinh, trong bụng rất lấy làm kỳ quái bèn bước ra ven thuyền chú ý trông sang.

Nhãn lực của Huyền Chân rất tinh nên vừa thoáng trông ông đã nhận ra sự lạ, số là trong các khoang thuyền tối om đó đều có một đốm lửa nhỏ bằng ngôi sao, luôn luôn di chuyển nhấp nháy không ngừng. Chỉ trong nháy mắt, ông chợt nghĩ ra vội quát to:

– Chạy mau, chạy mau! Chúng ta bị trúng mưu của họ rồi!

Cao Giao hình như đối với nhà Nam Cung thế gia đã có một ấn tượng sợ hãi từ lâu, nên vừa nghe tiếng Huyền Chân đạo trưởng kêu, liền lập tức bơi thuyền chạy trốn. Thuyền vừa đi khỏi chừng vài chục trượng đã nghe thấy mấy tiếng nổ long trời. Mấy chiếc thuyền nhỏ vừa rồi đã tự động nổ tung lên rồi bốc cháy ngàn ngút, ánh lửa sáng rực một vùng.

Những chiếc thuyền nhỏ đó vỡ tung ra thành từng mảnh lửa nhỏ trôi khắp trên mặt sông, biến thành một cảnh tượng kì dị, không biết ở trong những con thuyền đó chứa chất gì mà khi thuyền vỡ ra rồi, thế

lửa vẫn còn bốc cháy dữ dội, mặt sông lúc này trông chẳng khác gì biển lửa. Bách Nhẫn đại sư thở dài nói:

– May quá, nếu không nhờ được đạo huynh tinh ý, thấy rõ được âm mưu thâm độc của nhà Nam Cung thì lúc này chúng ta đã chết cháy ở trong biển lửa kia rồi.

Huyền Chân mỉm cười nói:

– Đó toàn là nhờ hồng phúc của cả mọi người, chứ bản đạo có tài gì?

Ông ngừng một lát lại tiếp:

– Bao nhiêu sự bí mật của nhà Nam Cung đã bị bại lộ, tất chúng không chịu để chúng ta an nhiên thoát hiểm, kế này không xong họ sẽ lại bày kế khác, chúng ta cần phải cẩn thận, đừng coi thường..

Huyền Quang đạo trưởng hốt nhiên nói xen vào:

– Cứ xem phương pháp họ phóng hỏa đốt thuyền thế này đủ hiểu trong nhà Nam Cung có nhiều người giỏi nghề bơi lội, chỉ bằng chúng ta bỏ thuyền lên bờ, có lẽ còn yên trí hơn.

Đường lão thái nói:

– Lão thân cũng nghĩ vậy, cứ ngồi đây mà nơm nớp đề phòng thì thà rằng lên bờ đánh nhau một trận, thua được cho dứt khoát còn dễ chịu hơn.

Huyền Chân chợt quay ra mũi thuyền hỏi Cao Giao:

– Nhâm tướng công dặn người thế nào?

Cao Giao đáp:

– Nhâm tướng công dặn tại hạ khi nào các vị xuống thuyền, thì phải lập tức nhổ neo đi ngay và cứ đi men trong sông, cố tránh đừng để gặp mặt người nhà Nam Cung thế gia và cũng không được để các vị lên bờ. Không ngờ họ lại tìm đến đây chóng thế, bây giờ thì không những chúng ta đã được gặp mặt người nhà Nam Cung thế gia, mà lại còn phải động thủ với họ nữa..

Hắn ngửa mặt lên trời, thở dài một tiếng rồi nói:

– Bây giờ không biết tại hạ phải nói với Nhâm tướng công thế nào đây?

Huyền Chân đạo trưởng nói:

– Việc này đâu phải lỗi tại tráng sĩ?

Nói xong lại đưa mắt nhìn Bách Nhân và Đường lão thái rồi tiếp:

– Tình thế lúc này đã biến đổi, người nhà Nam Cung thế gia đã biết bọn mình ở đây, hồng mưu này tất họ lại bày mưu khác, vả lại trong bọn ta không ai biết bơi ở dưới thuyền thật tối ư nguy hiểm. Vậy theo ý bản đạo thì Cao tráng sĩ hãy tạm ghé thuyền vào bờ cho chúng tôi lên.

Cao Giao đằng hắng một tiếng rồi nói:

– Việc này thật khó cho tại hạ quá, chư vị nói rất có lý, tình thế lúc này dù ở dưới thuyền hay lên bộ cũng không hơn gì nhau. Nhưng chưa được lệnh Nhâm tướng công mà đã đưa các vị vào bờ, trong bụng tôi quả rất lấy làm thắc mắc.

Huyền Chân đạo trưởng thở dài nói:

– Nhâm tướng công lúc này sống chết mất còn cũng chưa biết rõ, chúng ta hà tất phải chờ đợi.

Cao Giao ngăn người ra một lát dường như muốn nói gì lại thôi, nhưng vẫn theo lời mọi người cho thuyền vào bờ. Quân hào lần lượt bỏ thuyền lên bờ, ai cũng cảm thấy tinh thần phấn chấn. Đường lão thái công đường Thông còn Huyền Quang thì công Huyền Nguyệt. Bách Tường, Bách Đại đi trước mở đường, Huyền Chân cầm kiếm đi sau đoạn hậu. Đi ước chừng được hai ba trượng, Huyền Chân đột nhiên quay lại gọi:

– Cao tráng sĩ!

Cao Giao hỏi:

– Đạo trưởng còn định dặn gì ạ?

Huyền Chân nói:

– Tráng sĩ ở trong thuyền chỉ sợ nhà Nam Cung bắt gặp, quyết không chịu buông tha. Bản đạo muốn mời tráng sĩ cùng đi luôn thể, dọc đường có sự gì ta chiếu cố lẫn nhau, có lẽ tốt hơn.

Cao Giao cười nói:

– Người trong nhà Nam Cung thế gia tuy ai cũng có tuyệt kỹ, nhưng nếu Cao mỗ không ra khỏi chỗ sông nước thì họ cũng chẳng làm gì nổi!

Nói xong vươn mình nhảy ùm xuống sông, mặt nước bắn tóe lên như phun hoa, thoáng chốc đã biến mất không trông thấy đâu nữa. Mọi người tần ngần một lúc rồi lại kéo nhau đi. Trong khi mọi người đang mải miết bước nhanh, chợt nghe Bách Đại quát to một tiếng:

– Ai đó?

Bách Đại nội lực tinh thâm nên dù trong đêm tối, vẫn có thể trông rõ cảnh vật xung quanh trong khoảng vài ba trượng. Đường lão thái trong bụng đang lo lắng vì tính mệnh con trai nên rất dễ cáu giận. Vừa nghe tiếng Bách Đại quát hỏi, bà đã vội thò tay vào mình lấy hai mũi trâm độc, chỉ rình cơ hội ném ra. Quần hào đều chú ý nhìn, quả thấy dưới gốc cây đại thụ cách đây chừng hơn hai trượng, có một bóng đen đang nằm phủ phục.

Thốt nhiên trong chỗ bóng đen lóe lên một tia lửa sáng rồi một chiếc phong đăng màu hồng từ từ cất lên cao. Cảnh vật xung quanh ngọn đèn đều trông rõ mồn một. Người cầm đèn là một gã mặc quần áo đen, đầu trùm khăn đen chỉ để chừa có hai con mắt, cả bàn tay của gã cũng đeo bao đen, cánh tay trái giơ cao lên khiến cho ánh đèn chiếu ra xa hơn.

Bách Đại dậm mạnh gót chân xuống đất, nhảy vọt về phía gốc cây. Huyền Chân đạo trưởng cũng phát ống tay áo bào nhảy theo. Người áo đen vẫn đứng yên không động, nhưng đôi mắt thì vẫn đưa đi đưa lại không ngừng. Bách Đại đứng cách gã chừng ba bốn thước, ngấm vận công lực đề phòng, rồi cất tiếng hỏi:

– Ngươi là ai? Sao hỏi không nói? Nếu còn cố ý giả câm giả điếc thì chớ trách bản tăng xuất thủ vô tình!

Gã áo đen trả lời bằng một giọng hết sức lạnh lùng:

– Tại hạ vâng lệnh Nam Cung phu nhân chờ các vị ở đây đã lâu!

Đường lão thái cười nhạt:

– Vậy thì xin các hạ hãy ném thử ám khí của Đường môn xem mùi vị thế nào đã!

Nói vừa dứt lời thì hai mũi trâm độc đã bay vọt về phía gã áo đen. Gã áo đen vừa trông thấy hai vệt sáng trắng bay vèo tới liền lập tức xoay mình trốn vào phía sau gốc cây, hai mũi trâm độc đều ghim cả lên

thân cây. Bách Đại nói:

– Người này vũ công cũng không đến nỗi kém.

Vừa nói vừa rảo bước tiến lên phóng ra một chưởng. Gã áo đen lại xoay mình đi tránh thoát chưởng thế rồi lạnh lùng nói:

– Các người đã bị hãm vào vòng vây rồi!

Gã ngừng một chút rồi lại tiếp:

– Đứng trước hoàn cảnh này, các người chỉ còn có hai con đường có thể tùy ý lựa chọn: Một là vứt bỏ khí giới giao tay chịu trói, hai là chết.

Bách Đại nổi giận, giao tay phóng thêm một chưởng nữa. Lúc này ông đã tiến tới gần gã áo đen, hai bên chỉ còn cách nhau độ hơn một thước, chỉ phong đã có thể điểm khắp những huyết yếu hại của đối phương.

Nhưng người áo đen nhờ được gốc cây lớn che chở, Bách Đại vừa phóng chưởng tới, hắn đã lẩn vào sau cây mà tránh. Bách Đại đánh luôn mấy chưởng mà không chưởng nào trúng vào gã áo đen. Chợt nghe gã kêu lên một tiếng quái gở, cổ tay vừa lật lại, chiếc hồng đăng đã bay cao tới mấy trượng rồi tắt phụt. Giữa lúc đó chợt nghe có tiếng chân nhiều người từ ba bề bốn bên rầm rập chạy tới. Huyền Chân vội kêu lớn:

– Chúng ta mắc kế dụ địch rồi, chạy mau!

Mọi người vừa hiểu ra thì đã quá chậm, tất cả có tới mấy chục tên áo đen đã từ bốn phía kéo lại, vây quần hào vào giữa. Cách phục sức của những người này đều giống nhau như hệt, mỗi người trong tay đều cầm một thứ vũ khí ánh sáng lấp lánh. Huyền Chân thấy tình hình như thế, biết là đêm nay không thể tránh khỏi được một trận ác chiến, bèn ghé tai Huyền Quang dặn nhỏ:

– Mau đặt Huyền Nguyệt sư đệ xuống rồi chuẩn bị tác chiến.

Kế lại nói với Bách Nhẫn:

– Bọn người áo đen này rất có thể là Thất thập nhị sát mà Nam Cung phu nhân nói đó. Nếu bản đạo đoán không lầm thì tinh thần của bọn này đã bị Nam Cung phu nhân khống chế, họ không biết thế nào là phải trái, thiện ác. Nếu đối với bọn người gần như điên cuồng đó mà chúng ta còn nghĩ đến nhân đạo hay từ bi, thì không khác gì tự đào hố chôn mình vậy.

Trong khi nói bọn người áo đen đã có mấy tên tiến sát lại gần, vòng vây càng ngày càng thu hẹp lại. Huyền Quang vội bỏ Huyền Nguyệt xuống rồi rút kiếm ra, ngoảnh mặt về phía tây mà đứng. Đường lão thái không muốn đặt con xuống đất, chỉ lấy dây lưng quần chặt chằng vào mình.

Chợt nghe Huyền Chân cất cao giọng nói:

– Ta phải trừ khử ngay tên áo đen núp sau thân cây kia đi, kéo cuộc chiến đêm nay rất có thể bị hại về tay gã.

Ông cố ý nói to để Bách Đại nghe tiếng, lưu ý là mình sắp tới giúp. Bách Nhân niệm Phật một câu rồi nói:

– Xin đạo huynh cứ thi lệnh.

Huyền Chân rút kiếm ra chém chéo đi một nhát. Tên áo đen lúc này chính đang bị Bách Đại đánh cho một quyền phải núp vào thân cây. Lưỡi kiếm của Huyền Chân vừa vọt đưa ra chặn lối rút lui của hắn. Hai vị cao thủ một kiếm một chưởng kẹp gã áo đen vào giữa, bắt buộc gã phải ra tay, tay trái vung lên đón lấy quyền của Bách Đại, tay phải dùng chiêu “Thủ huy tỳ bà” chống lại lưỡi kiếm của Huyền Chân.

Huyền Chân lấy làm lạ nghĩ thầm: “Người này nói năng rõ ràng quyết không phải là người loạn óc, sao lại hồ đồ đến nỗi giờ tay không ra đỡ kiếm?”

Còn đang nghĩ ngợi đã thấy chưởng thế của người áo đen đánh vào thanh kiếm. Huyền Chân gia thêm sức mạnh, định trước hết hãy chặt đứt bốn ngón tay của gã đi đã, bất đồ sự thật lại ra ngoài ý liệu, chỉ nghe một tiếng “cách” thanh kiếm đã bị gã áo đen gạt ra tới nửa thước. Lúc này thế quyền của Bách Đại và thế chưởng của gã cũng vừa gặp nhau, chỉ nghe “bùng” một tiếng, nội lực của gã áo đen không địch nổi Bách Đại nên bị đẩy lùi về một bước.

Huyền Chân thấy lưỡi kiếm của mình bị gạt ra, chợt hoảng nhiên tỉnh ngộ vội kêu lên:

– Các vị lưu ý, những chiếc bao tay đen trên tay người này làm bằng một thứ dây thép rất nhỏ, có thể tránh được đao kiếm.

Vừa nói vừa múa tít thanh kiếm lên, liên tiếp phóng ra ba chiêu chặn ngang hai đường rút lui của gã áo đen. Bách Đại đã dùng quyền

gạt gãi lùi lại chợt thấy trên mu bàn tay, cổ tay và ngón tay đều hơi ngứa ngứa, bất giác giật mình vội đá ngược chân lên đề phòng giữ môn hộ, rồi chú ý nhìn kỹ mu bàn tay quả thấy hơi rơm rớm máu. Bách Tường thấy thế vội hỏi:

– Sư huynh bị thương rồi ư?

Nói xong vội bước tiến lên thế cho Bách Đại. Bách Đại gượng nói:

– Sư đệ phải cẩn thận, không nên tiếp chiêu với hắn vì bao tay của hắn có trâm độc.

Đường lão thái nhìn trừng trừng vào một người mặc áo đen đang tiến về phía mình, chợt lại thấy hắn dừng lại, giơ vũ khí lên nhưng không tiến công ngay, dường như còn chờ đợi cái gì, miệng thì nói:

– Thuốc giải độc trong thiên hạ không thứ nào hay hơn thuốc của họ Đường tôi, đại sư hãy tạm uống một viên thuốc cho chất độc khỏi tản ra, đợi qua trận này tôi sẽ trị độc cho đại sư. Rồi cầm viên thuốc đưa cho Bách Đại. Bách Đại tiếp lấy bỏ vào miệng chiêu đi.

Huyền Chân đạo trưởng biết gặp cường địch không dám nhân nhượng nữa, lập tức biến đổi kiếm thế ánh kiếm loang loáng, chỉ nhằm những chỗ yếu hại của đối phương mà đánh tới. Người áo đen tuy nhờ có bao tay tránh được đao kiếm nhưng Huyền Chân kiếm thuật kỳ ảo, biến chiêu lanh lẹ làm cho gã áo đen chân tay luống cuống, ứng tiếp không xuể chưa đầy mười chiêu đã bị loạn cả chiêu pháp.

Bách Tường thấy Huyền Chân đã chiếm được ưu thế tuyệt đối, bèn không cần phải ra tay nữa chỉ lùi ra một bước đứng xem. Người áo đen đang đánh chợt hét lên một tiếng, một tay gạt ngang thanh kiếm của đối phương rồi bất thành linh nhún mình nhảy lên ngọn cây. Huyền Chân cười nhạt nói:

– Bần đạo nhất định đêm nay phải khai sát giới mới được.

Nói vừa dứt lời lập tức phát ống tay áo, tức thì một luồng sáng lạnh nhằm lưng người áo đen phóng tới. Chỉ nghe đánh “huých” một tiếng gã áo đen đã nhảy lên ngọn cây, chợt lại ngã nhào xuống. Huyền Chân co tay trái về, tức thì luồng sáng lạnh vừa rồi lại chui vào tay áo.

Bách Tường nhanh mắt đã trông rõ luồng sáng lạnh đó chỉ là một lưỡi nhọn rất quý, sắc bén vô cùng bèn nghĩ thầm: “Người ta đồn kiếm

thuật của Huyền Chân đạo trưởng ảo diệu tuyệt luân, không ngờ thủ pháp ném ám khí của ông ta cũng tinh xảo đến thế!” Thi thể người áo đen đã rơi xuống đất, ngực hắn bị một vết thương máu tuôn ra xối xả.

Giữa lúc ấy chợt nghe từ phía xa xa có tiếng quát tháo truyền tới:

– Các người đã bị bao vây, ta chỉ cần ra lệnh một tiếng là các cao thủ sẽ nỗ lực xông ra tấn công. Những người này đều là các nhân vật có tiếng tăm trong vũ lâm không phải như những loại vũ sư tầm thường, vũ công các người dù cao đến đâu cũng khó lòng chống cự nổi!

Giọng nói the thé, lạnh lạnh không cần phải đoán cũng biết là Nam Cung phu nhân. Bách Đại cũng cất cao giọng trả lời:

– Nam Cung phu nhân đấy à? Người có dám nhận lời thách chiến với bản tăng không?

Ông ta uống viên thuốc giải độc của Đường lão thái quả nhiên đã thấy trong mình hơi dễ chịu, vì trong bụng vẫn cảm giận Nam Cung phu nhân nên cũng quên không nhớ là vết thương của mình chưa được khỏi hẳn. Chợt lại nghe tiếng Nam Cung phu nhân cười lạnh lạnh nói:

– Lão thân sớm muộn cũng phải so tài cao thấp với cao thủ trong thiên hạ, nhưng lúc này thời cơ chưa đến nên không có nhã hứng thù tiếp các vị.

Nói vừa dứt lời蓦然 lại hú lên một hồi, tiếng hú lạnh lạnh gay gắt, nghe như tiếng quỷ ma gào thét. Bọn người áo đen nghe tiếng hú lập tức múa binh khí xông lên. Huyền Chân đạo trưởng vội bảo mọi người:

– Các vị ra tay mau lên, thừa lúc khí huyết họ chưa hoạt động mạnh, ta phải hạ ngay mấy tên trước để làm nhụt nhuệ khí chúng đi đã.

Vừa nói vừa vung thanh kiếm xông lên trước, kiếm quang đi đến đâu máu tươi phun đến đấy. Chỉ trong chớp mắt ông đã hạ luôn được hai tên đứng hàng đầu. Đường lão thái cầm ngang cây gậy lia trúng vào sườn một tên đứng trước mặt, đồng thời tay trái phóng ra bốn mũi trâm độc. Thế là một tên trúng gậy, bốn tên trúng ám khí đều ngã ra một lượt. Hai người vừa ra tay đã hạ được bảy tên áo đen, làm cho quần hào đều phấn khởi tinh thần, cho rằng quân địch tuy đông nhưng thực lực cũng không đáng kể.